

Ik zal goed voor haar zijn, geloof me, ik zal haar liefhebben en verzorgen tot mijn dood. Daarna.... ik bedoel wat haar materieele toekomst betreft.... wel, ik kan immers door een levensverzekering.... Want dát weet ik, dat begrijp ik ook, dat u...."

„Hè? Wat nou weer? Wat weet u, wat begrijpt u?" De schijnbaar tot berstens toe gespannen en verhitte kop werd nu sterk vooruitgestoken. „Is dat soms een hatelijkheid? Dat eigenwijze nest, heeft ze gekletst, geklaagd soms, dat vader niet beter voor haar zorgt en doet.... O ja, zoo zijn ze! Zoogenaamd niks geven om „al dat stoffelijke"! Maar pas op als 't er op aan komt!.... Nou.... Vooruit.... Meneer Hoogstad of Hoogland, hoe heet u ook weer, gaat u nou maar liever heen, hè? Er is toch niks te beginnen met die koppige oude boerendokter, dat ziet u! Als-t-ie a gezegd heeft, dan zegt-ie b en dan zegt-ie z!"

Huib was opgestaan. „Dan zal ik geen moeite meer doen. Ik zou niet graag willen dat door uw stijgende heftigheid iets onherstelbaars gebeurde. U zult er, hoop ik, nog wel 'is over denken. Meneer Hermans, ik groet u."

Maar toen hij, bij de anderen terug, in afgebeten, onbedwingbaar bittere zinnnetjes, had verteld, veerde Pauline met drift overeind, liep weg. „Pau, Pau, wat wil je gaan doen?" kreet de moeder haar achterna. Maar Huib begreep, volgde zwijgend, zag hoe ze die deur weer openstootte: „Zien móet u mij toch, vader!" Ze krijschte. „En zeggen zal ik het u ook, dat het u allemaal niks zal geven! Geen steek! Ik zal doen wat ik wil, ik zal mijn eigen weg wel vinden! Tiran dat u bent! Mijn heele jeugd vergald, verknoeid hebt u!.... Is 't nóg niet genoeg? Maar úit nou, uit! Hoort u dat? Nu ga ik mijn eigen leven maken!"

Huib greep haar bij een arm. „Kindje! Lieve!ing! Toe ga meê.... toe nou...."

Een zware hoonlach daverde hen achterna.

„U ziet me nog wel, moeder! Daar zal ik wel wat op vinden," troostte Pauline de nu heftig bevende, doelloos om zich heen tastende oude vrouw.

En buiten waren ze — op weg naar het station, met groote stappen. Moeite had Huib, zijn meisje bij te houden: „Toe lieveling, bedaar nu wat, loop wat kalmer."

„Nee-nee! Weg! Eerst hier weg!" kreet Pauline. „Nou heb je 't dan bijgewoond, Huib. Hoef ik je niets meer te vertellen! Och-God-o-god!"

Gelukkig, er was nogal gauw een trein. Want eerst toen ze daar weêr in zaten — op het vies-gele hout van een overigens leege derde-klascoupé — eerst toen hij haar tegen zich aan genomen en lang gekoesterd had, gekust en gesust, kon Pauline uithuilen, kwam ze langzaam tot zichzelf. „O Huib! lief, haal me toch bij je, gauw! Van jou wil ik zijn, heelemaal, heelemaal! Niemand anders heb ik meer in de heele wereld! Maar 't hoeft ook niet, hoor! Ik heb jou, ik heb jou!"